

באסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א
גיליון 42 עונת 22\21 מחזור 18, נצרת עילית

פועלי כל העולם התאחדו!

הודעת הארגון

• רצף הניצחונות הדורענפי, שכלל ניצחון הרואי בדרכי סל ומלחמה מעוררת גאווה של שחקני הנוער במדי הקבוצה הבוגרת בחיפה, מילא בשבועות האחרונים כל אוהד אדום בגאווה. נפילת המתח בקרב השחקנים והצוות המקצועי שירדוף רצף שכזה היא דבר צפוי ועל מנת להימנע מהורדת הרגל מדווחת הגז עלינו, כקהל, להתעלות ולהמשיך ולדרבן את הקבוצות בכל משחק כאילו היה זה דרבי, במיוחד כאשר החודש הקרוב צופה לנו כזה בשני הענפים.

לצד ההצלחה על המגרש, עלינו להביע חשש אמיתי על עתיד מועדון הכדורגל. החובות הבינלאומיים שמונעים מאיתנו השתתפות במפעלים האירופיים והחובות שמצטברים להם בשוק המקומי כולאים את המועדון בגבולות הבינוניות ומונעים מאיתנו להתמודד על תארים ולחזור אל פסגת הכדורגל הישראלי.

ההתנהלות הכלכלית הכושלת היא רק סימפטום אחד של הנהלה שאינה ראויה לניהול אימפריה כמו הפועל תל אביב.

המנטרה השחוקה על כך שאין הצעות רכישה אינה שווה דבר כאשר אין מי שמוכר. אנחנו דורשים דבר ברור: **העמידו את המועדון למכירה.** הציגו את החובות ואת המחיר שאותו אתם מבקשים. שוב ושוב אתם חוזרים על כך שאינכם ראוים כלכלית לעמוד בראשות המועדון, אך בו בעת אינכם עושים דבר למציאת בעלים ראוי. ברור לנו כי בעוד כחצי שנה תציגו תקציב המבוסס כולו, שוב, על מנויים והכנסות נלוות. ראו הוזהרתם: חוסר מענה לדרישה הבסיסית הנ"ל תוביל לתגובה מהקהל ופגיעה בדבר היקר לכם מכל – הכיס הפרטי שלכם.

כל משחק דרבי, תמיד, מביא עימו רמות אמוק וטירוף במקסימום, ועם זאת, נראה שלדרכי הקרוב אפילו טיפה יותר. כולנו מבינים היטב מה מונח על המאזניים. למען כך, ניתן את הכול ביציעים.

המינימום לו אנו מצפים מהנהלת המועדון הוא ללמוד מטעויות עבר ולהימנע ממכירת הביתיות – עשו כל שניתן למען הניצחון!

• משטרת ישראל – כגוף רקוב ומושחת שתמיד פועל לטובת עצמו ולעולם לא רואה את טובת האזרח מולו, אין זה פלא כי תגובתכם לאימפוטנטיות המבצעית שלכם היא לקיחת החוק והדין לידכם.

ההחלטה הנקמנית על איסור גורף של הכנסת ציוד בכלל אצטדיוני הארץ היא בוששה למדינה ולחופש הביטוי.

למען הסר ספק: החשיבות של שמירה על אווירת העידוד ביציע, לצד ההבנה כי ההחלטה הלא חוקתית צפויה ליפול (ונפלה) בכל רגע, אלה הן בלבד הסיבות שנמנענו מהחרמת המשחקים האחרונים. ניסיונות עתידיים של השמדת תרבות האוהדים חייבים להיענות במחאה חובקת יציעים ומלחמה חסרת פשרות בגופים המנסים לרוקן את המגרשים.

• במחזור הבא הפועל שלנו יוצאת למלחמה נגד המועדון השנוא בית"ר ירושלים. ארגון אולטראס הפועל מוציא הסעות למשחק וניתן להירשם בימים הקרובים דרך דף הפייסבוק "לאה קטמין". בואו נצבע את טדי באדום ונשתיק את הגזענים הצהובים עם 90 דקות של טירוף ביציעים! ★

למען ספורט עממי נסטור אוליאנוב

בחודשים האחרונים הממסד וכלבי התקיפה שלו הכריזו על מלחמה בתרבות האהדה המאורגנת.

לראשונה איסורי הכנסת הציוד למגרשים נהיו גורפים לכל הקבוצות הבעייתיות (כלומר כל הקבוצות בעלות קהל גדול), כאשר מטרת האיסור היא כביכול להכפיף את אותם אוהדים סוררים וחוליגנים למרות החוק והסדר, ולחדול מלהשפיל את המשטרה והאבטחה פעם אחר פעם בהחדרת אמצעים פירוטכניים למגרשים. בהיעדר כדורגל שווה צפייה, יש אשר רוצים לטהר את האצטדיון מהדבר אשר הביא אותי ורבים אחרים לאהדה מסורה במשך שנים: אווירת העידוד הקולקטיבית והתפאורות המרהיבות. לא שמירה על שלום הציבור נמצאת בראש מעייניהם של אותם שוטרים ופקידים אלא תחושת תסכול על חוסר כשירותם משולבת עם הרצון לכפות סדר חדש במגרשים אשר ידמה את הסדר שבעיניהם קיים בליגות הגדולות בעולם, אך שכל הידוע להם עליהן מגיע מלצפות בטלוויזיה - ליגות אשר מספקות כדורגל אטרקטיבי אך לא שמות קצוץ על האוהדים. ייתכן שיש מי שחושב שבניקוי היציעים מאהדה מאורגנת אשר אינה כפופה למרות ההון והשלטון, יכנסו ליציעים אלמנטים מבוססים יותר כלכלית, ולעסקי הכדורגל יזרום כסף מקומי וזר מצד אוליגרכים אשר במצב העניינים הנוכחי אינם מעוניינים לגעת בענף הספורט הפופולארי. אמנם נכון לשאוף שביציעי הליגה יהיו יותר נשים ילדים וקבוצות אוכלוסייה מגוונות, אך הדבר יעשה רק באמצעות הוזלת מחירי כרטיסים ותוך שינוי חברתי עמוק מול אלמנטים דוגמת גזענות, סקסיזם וכו' שהמדינה עצמה מעצימה את קיומם. אך לא זה סוג השינוי שהמלחמה הנוכחית מנסה לקדם, אלא דווקא שינוי הפוך: חילופי אוכלוסיות על בסיס כלכלי, גנטריפיקציה של היציע תוך נקיטת צעדים שמרחיקים את האוהד הפשוט מהיציעים; העלאת מחירים, דיכוי משטרתי אלים, התחשבות בגופי שידור והימורים בקביעת שעות משחקים וקידום תרבות אהדה נרצעת וריקה מתוכן.

כשנותנים לכם כדוגמא את מיגור האלימות באנגליה שוכחים לדבר על מחירי הכרטיסים האסטרונומיים והנתק בין הכסף הזר למסורת במולדת הכדורגל, וכשמזכירים את הליגה הספרדית אין אף התייחסות לקנסות מנהליים בשווי עשרות אלפי יורו, על שעות משחק שמתאימות לשידורים במזרח הרחוק ועל האלימות הברוטלית של המשטרה המקומית (שארית עגומה לימי פראנקו) מול מי שסוטה מהתלם. תרבות אוהדים בריאה תיווצר תוך ריפוי החברה מתחלואיה, דה-קרימינליזציה תביא לשימוש יותר בטוח בפירוטכניקה, מניעה של כניסת כוחות שיטור ליציעים תוריד את רף האלימות באצטדיונים. עד אז, תנו לבוא כל שבוע עם הצעיף, השלט, עם התוף, הדגל והנשמה. ★

הפינה המקצועית

בתחילת העונה גילה ניר קלינגר את מערך שלושת הבלמים, ובדומה למאמי הנבחרת החליט כי משורה ישחרר רק המוות. לכאורה, הסיבה היתה לגיטימית ובהיעדר יצירתיות המערך איפשר להבליט את היתרונות של ביטון וליידנר. הגנתית, איך נאמר, לא מדובר במציאה, אבל בהחלט יכולים לתת פס לגול, משהו שבהפעול (של לפני חודש) היה מצרך נדיר. השאלה הגדולה שעלתה היא: מה קורה כשאין שלושה בלמים? או אם המגנים, שלושם משחקים במערך הזה, לא משחקים? הטלאים בהרכב של הפועל גרמו לקלינגר להיראות לא כמו מאמן כדורגל שמתאים מערך לשחקנים או שחקנים למערך, אלא יותר כמו אוהד שנסע לפני ניאחון בצד מסוים של העץ בקיבוץ גלויות ולכן הולך לנסוע באותו הצד לדיראון עולם (צד שמאל, תמיד, שלא תטעו). אבל מה, עקרונות מעולמות המנחוס לא אמורים לתת את הטון גם בענייני הרכבים ומערכים. לקיבעון של קלינגר אפשר להוסיף עוד המון דברים מתסכלים, כמו ניהול משחק נוראי (איך אפשר להוציא את רוסה אחרי הבישול הזה בב"ש?!), ההלחמה של ורד לסגל וחוסר שילוב (נפשע) של הצעירים - אך הכל מסתכם בנראטיב (או "פילוסופיית הכדורגל") שהוא השריש: אנחנו קבוצה קטנה ומסכנה. הרי עברנו המון אסונות, אז אין צורך לעבור גם את החצי, נכון? ואם היה אפשר להכניס עוד 2-3 חתיכה בלם, אז הוא ודאי היה עושה זאת בחפץ לב.

הפעולה (המאוד לא אופיינית) של ההנהלה, החלפת ניר קלינגר בקובי רפואה, מסתמנת כדאוס-אקס-מכינה של העונה הזו. אייזון יצא מהקפאה וחוזר לעצמו, אזוגי נראה כמו שחקן הרכב גם כשביטון יחזור, גוטליב (שבקרב האוהדים היה ידוע לשמצה) מסתמן כחומה בצורה בהגנה, דוידה משחק ומככב, שילוב ללא מורא של הנוער ומעל כולם, שי אליאס, שמראה מנהיגות ונמצא בכל מקום במגרש, כאשר השער המרהיב נגד הפועל חיפה הוא רק הדובדבן שבקצפת.

אומנם אי אפשר לאמוד את השינויים שעשה בהינתן הפצועים והמאומתים, אבל נראה שרפואה התבגר מהפעם הקודמת ומנסה לשנות את תדמית הזועף, אולי כדי לבדל עצמו מקלינגר הרס"ר. רפואה מנסה לייצר קבוצה יוזמת, התקפית ומהנה. הבדל נוסף ומעניין בין הפועל של קלינגר לזו של רפואה נראה בראיונות שלאחר המשחק, בו מציג רפואה את הנרטיב החדש, גרסת 2.0 (או במקרה שלו, 2.5): אנחנו הפועל. אנחנו אימפריה. אין תירוצים. רפואה סופר כבר ארבעה ניצחונות (מתוך 14) מאז שמונה למאמן, ובמצבים בהם קלינגר היה אוסף את התירוצים (כמו נגד אשדוד) - רפואה אוסף נקודות. ★

הפינה האנטי האקצועית

פוש' מאתר ספורט רנדומלי, לפני כשבועיים, הכניס אותי לנבכי פארכה מספר 4,000 בדברי הימים של מועדון הפאר הפועל תל אביב, מאז נרכש על ידי האחים ניסנוב: "מאור בוזגלו והאחים ניסנוב התייצבו לדיון בבקרה בנוגע לעתידו של רפואה". ואז קרה משהו קצת מוזר - פרצתי בצחוק בלתי נשלט.

במחשבה שניה אולי זה לא היה כל כך מוזר. תחשבו על זה רגע - "שחקן עבר/פרשן הווה/מגיש עתיד (מחק את המיותר), שני עסקנים סוג ז' ועורך דין (הרי חייבים עורך דין) נכנסים לדיון במשרדי ההתאחדות לכדורגל" - לא נשמע כמו בדיחה? לצערנו הרב, רק אוהדי הפועל תל אביב יבינו את האבסורד בזה שגורלו של מאמן הקבוצה (היחיד שלא הופיע בבדיחה) מושפע מעסקאות סיבוביות של אותם אנשי עסקים זחוחים, חמושים בחולצות 'Peir Cardin' מעומלנות ותירוצים מפוקקים, המנסים להסביר לבורר רם המעלה ולשחקן/מגיש/פרשן כי יציר הפסיקה על שלל גווניה ורבידה אינו יש מאין, ולפיכך יש לבחון אותה ואת זכות הערעור בה, תוך בחינת הסייגים והאיזונים המתאימים אשר יעמידו את היתרונות מול החסרונות הגלומים במתן אפשרות זאת. גיבוב המילים הזה, הסתום לרובכם, מנוסח בשפה משפטית. רק שבמילותיהם של אותם עסקנים זה למעשה נשמע כך: "יאללה יאללה יא בכיין יש'ך ים כסף מ'כפת לך, וו'תר בחייאת אבא ש'ך הצלנו את הפועל".

לאחר צ'יקצ'וק המלווה בגלגול עיניים אגרסיבי (אשר למדתי מזוגתי עת ניסיתי להסביר לה שאין בחיים האלה דברים יותר חשובים מדרבי) ניסיתי לחשוב לעצמי מה יקרה למועדון הפאר הזה בעוד עשור תחת בעלות האחים ניסנוב. כדי לענות על השאלה פניתי לחבריי הטובים משער 2, דוקטור בראון ו-מרטי מקפליי, שיסייעו לי לקפוץ לסיוור קצר בעתיד, עשר שנים מהיום.

לאחר טיסה קצרה המלווה בקפיצות כמו בהסעה לסנינו, ושארחה מעט יותר מהסעה לאילת, מצאתי עצמי בבלומפילד ב- 7/1/2032, דקות לפני שריקת הפתיחה של המחזור ה-15 בליגה הלאומית, במשחק של הפועל תל אביב נגד הפועל כפר שלם. בהרכב הפועל ניתן היה למצוא את הקפטן הוותיק שגיב יחזקאל, שחזר מהגלות לפני 4 שנים לטובת השארת הקבוצה בליגה, ונכשל. על הקווים ניתן היה למצוא את המאמן 'האגדי' אבי פרץ, לאחר שנכשל במכבי שדרות והיה היחיד שהיה מוכן לקחת את פרויקט העלייה של הפועל תל אביב.

ברחבי שער 5 הדליל ניתן היה לשמוע תלונות בדבר פיטורו של קודמו בתפקיד, ירון הוכנבוים, או קודמו שייע פייגנבוים, או קודמו ניר קלינגר, ובמקביל להנות משצף הדעות במגוון תחומים, החל מהתנהלות ההנהלה ועד למסע הרכש המרשים אשר הסתכם בקבלן הירידות הוותיק והמוכר, בן רייכרט. "אז מה אם לא עלה ליגה 5 שנים, הוא כבר בן 40", "אם לא היו מורידים לנו שוב 9 נקודות היינו עולים ליגה בהליכה".

בראיון החגיגי לאחר המשחק (שהסתיים בתיקו אפס, כמובן) טען המאמן הטרי כי הוא שמח שהנהלת הקבוצה הגיעה להסדר תשלומים עם אלמנתו של מנדינונדו, ואין לו ספק שבעתיד הקרוב גם בנו של מאור בוזגלו יתרצה ויקבל את הצעת הניסנובים. לאחר תשלום חובות אלו, השמיים הם הגבול. הרי בשנת 2032 - 15 שנה לאחר 'הצלתם את המועדון' - צברה הקבוצה יותר נושים מנקודות, ונראה כאילו הכסף היחיד אותו מוציאים הניסנובים על הפועל תל אביב מסתכם ב-3 קסטה בסיום המשחק (המחיר יורד). התירוצים אשר הושמעו בכל מיקרופון או גזיר עיתון בו גוללו על כך ש'הצילו את הפועל' מוצו עד תום, ובקרב מאוד גם בספורט הלאומי שאימצו - הטלת אחריות לרוחק - כבר לא ימצא אדם עליו יוכלו להטיל את האשמה.

חזרתי להווה ונפרדתי לשלום מחבריי משער 2. כל המסע הזה פתאום גרם לי לחשוב שאולי הבעיה בכלל אצלנו. אולי יש משהו שהאחים ניסנוב הבינו שאנחנו לא. שיטת ניהול חדשה ומתקדמת. שיטת שיווק שעוד לא נראתה כמותה. אז למה לא ננסה גם? אם כך מנצל את במה זו למכור את הרכב שלי - למכירה פורד שנת 2012 בצבע כחול, המחיר לא מפורסם ולא בפרטי, תציעו ואז נראה...

נ.ב. לאחר שבגיליון האחרון נזרקתי בבושת פנים אל רצפת חדר העריכה, הלקח נלמד. יחי עורך הפנוין! אהלה הפועל תל אביב. 26.12.21 איך הבאנו דרבי בנוקיה! תל אביב אדומה! ★

פינת ההיסטוריה

הפועל סגנית אלופה גביע אסיה לאלופות 1970 איש מהשורה

כפי שכבר נכתב בפינה זו בגיליון הקודם, "הפועל" תל-אביב היתה הקבוצה הראשונה בהיסטוריה שזכתה להניף את גביע אסיה לקבוצות אלופות בשנת 1967. למרות הזכייה בתואר "הפועל" לא חזרה להשתתף בטורניר ולהגן על תוארה בשנה לאחר מכן, כי בשנים ההן רק קבוצות אלופות השתתפו בטורניר. "הפועל" שבה וזכתה באליפות המדינה בשנת 1969 והשתתפה שנית במפעל גביע אסיה לאלופות בשנת 1970. באותה שנה הטורניר נערך בהשתתפות 8 קבוצות, שחולקו ל-2 בתים וכל המשחקים נערכו בטהרן, בירת אירן. באותם הימים שררו יחסים חמים בין מדינת ישראל ושלטון השאה באיראן מה שאפשר את השתתפות הקבוצה הישראלית בטורניר. יחד עם זאת, מפגינים רבים תומכי המאבק הפלסטיני הגיעו לערוך הפגנות סמוך למלון בו נמצאו שחקני "הפועל" אבל כוחות משטרה גדולים חצצו בין המפגינים לבין שערי בית המלון.

בבית א' שיחקה הקבוצה המקומית טאג' ("הכתר") טהרן (כיום שם הקבוצה "אסטגלאל"); הומנטמן ביירות (קבוצה המזוהה עם המיעוט הארמי בלבנון); סלנגור מהעיר שאה עלאם במלזיה (הקבוצה שהפסידה ל"הפועל" בגמר בשנת 1967); סנדרס קולמבו מסרי-לנקה. בבית ב' שיחקה "הפועל" עם הקבוצות: פ.ס.מ.ס מהעיר מאדן באינדונזיה; מועדון כדורגל מערב באנגל מהודו; קבוצת משטרת בנגקוק מתאילנד. "הפועל" ניצחה את שלושת המשחקים בשלב זה: משחק הפתיחה נגד קבוצת משטרת בנגקוק הסתיים בתוצאה 0:5 (כבשו: רחמינוביץ, פיינגנבוים-צמד, בורבה, חזום). המשחק השני נגד 'מערב בנגל' 1:3 (שלושער שייע פיינגנבוים). המשחק האחרון נגד קבוצת מאדן 1:3 (כבשו: חזום, אברהם כהן, מורדכוביץ). בשלב חצי הגמר היתה אמורה "הפועל" לשחק נגד קבוצת הומנטמן מביירות. אולם הלבנונים על פי הוראת ממשלתם החרימו את המשחק נגד הקבוצה הישראלית.

משחק הגמר (10 באפריל 1970): במשחק הגמר שיחקה "הפועל" נגד הקבוצה המקומית טאג' טהרן. המשחק נערך לעיני 40 אלף צופים עוינים ו-4000 שוטרים (!) באיצטדיון אמדז'יה. בדקה ה-70 העלה חזום את "הפועל" ליתרון 1-0. לפי עדות חבר הנהלת "הפועל", אדוארד סגל, שנכח במגרש בעת המשחק "כוח השיטור המוגבר היה נחוץ כדי למנוע ליניץ' בשחקנים" ... "עם השער המוביל שלנו נכחתי שכל שוטר היה דרוש- אחרת היה הקהל הורס את הכל בדרך לעשות שפטים בבחורינו". לאחר שער היתרון "הפועל" ניסוגה להגנה וניסתה לשמור על התוצאה, אבל בדקה ה-84 כבשו האיראנים את שער השוויון. בתום 90 דקות התוצאה היתה שוויון והמשחק נגדו לארכה. כשתי דקות בלבד לאחר תחילת הארכה כבשו שחקני טאג' שער יתרון עליו שמרו עד סיום המשחק. בעקבות הזכייה נערכה חגיגת ניצחון סוערת בטהרן, עשרות תזמורות הרקידו אלפי איראנים בכיכרות וברחובות העיר. היתה זו הופעה אחרונה של "הפועל" במפעל זה, בשנים הבאות לא זכתה "הפועל" באליפות המדינה, ובשנת 1974 הכדורגל הישראלי הורחק מהשתתפות בתחרויות של התאחדות הכדורגל של אסיה עקב לחץ מדינות ערב.

הרכב "הפועל" במשחק הגמר: בזראנו, בן-יהונתן, פרימו, רחמינוביץ, קרסטרו, מורדכוביץ, חזום, א. כהן, קלדרון, פיינגנבוים, בורבה. כן שיחקו: ברנר ורוזנשטרייך.★

מסע לי-אור שלגי

איך אחרי כל השנים הרגשתי שייך - 'עקרון הרצף' היא תיאוריה שעוסקת בהתפתחות האדם מרגע לידתו ודוגלת בהצמדת הילוד, ככל שניתן, אל ההורה או כל תחליף בוגר חם ואוהב. חלק מהותי ובסיסי מ'עקרון הרצף' נוגע לכך שאנו מגיעים/מגיחים לעולם עם צרכים וציפיות, שיוכלו להתממש בין היתר בעזרת צמידות, השגחה ונוכחות מתמדת ורצויה במרחב החיים תוך התבוננות מתמדת במעשים ובהתרחשויות, בכדי להשתלב בהמשך באופן טבעי. במילים אחרות, כך יצאנו לעוד עונה, עם צרכים (שהלכו והתרבו) וציפיות (שהלכו והתמעטו) ואיכשהו מפה לשם ננטשנו. נעזבנו בכל מיני רגעים ומקומות ומבחינתי היו שניים מאלה, שגרמו לי להתנתק בזמן אמת ולרצות להיות במקום אחר: הראשון היה בנס ציונה, במחזור הרביעי של הכדור הכתום איפשהו בין הרבע השלישי לרביעי, הכדור ואני הלכנו לאיבוד. המקרה השני היה במחזור ה-13 שנעל את הסיבוב הראשון של הרגל. במהלך המחצית הראשונה בנתניה, כשההרכב שקלינגר בחר ניסה להבין את המערך ועוד בטרם נתניה עלתה ליתרון (דקה 30 כן), מצאתי את עצמי בווה בנקודה רחוקה ומאחל לעצמי להגיע אליה כמה שיותר מהר. אומנם זה לקח כמה ימים (שבועיים ברגל, בסל קצת יותר) אבל בסוף הגעתי לנקודה ומהמקום כמעט הכי נמוך (לפחות ברמה הרגשית, כי למעשה בשני הענפים ידעתי רגעים הרבה-הרבה יותר נמוכים), חזרתי גבוה למעלה, להרגיש שייך ולהיות מבסוט, כי הפועל מנצח. ברצף.

אוסר מתקרב, הצלחת להתגנב - ובתוך עיקרון הרצף הנוכחי, שתמיד אפשר יהיה למצוא אלף ואחת סיבות ונסיבות שונות להתממשות, ראוי להתעכב על קבלני הביצוע השונים. מבלי להיכנס לעולם הדימויים שיש לכל אחד לגבי המאמנים השונים, בין אם זה מה שבאים איתו מהבית או מה שהתשקורת והמילייה מחדירים בכוח לראש או ערבוב בין שניהם, אני מוצא שמה שמבדיל בין ניר קלינגר, קובי רפואה ודני פרנקו, ובין כישלון להצלחה, הם האיזונים והבלמים (או האיזונים וגוטליב) למושגים של סבלנות, התעקשות ותעוזה. הסבלנות של דני פרנקו לג'קובן בראון וג'ימי יאנג הייתה על סף התעקשות (כנ"ל בנס ציונה), וכמעט עלתה לו בתפקיד: אמה מה, מלכתחילה התעוזה (או שמא ההימור) על בראון הייתה התכלית, ולפעמים והלוואי ותמיד, המעז מנצח. ומה נאמר ומה נגיד לקלינגר העיוור, שלא הצליח משום מה לראות בעיניו כל מה שאוהד הפועל אמיתי הבחין בו כבר מזמן: שעם ילדים צריך סבלנות, ועל דוידה חייבים להתעקש, כי שחקן כזה לא צומח כל יום וגם אם הוא לא בריא ב-100% או אם ירד לרגע האוויר, הוא חייב לשחק. ולהתקרב, ולהתגנב, כמו בדברי, כמו באשדוד, כמו בבלומפילד.

באת מהמדבר כמו סופה נודדת - ומה נאמר ומה נגיד על האיש היקר והנהדר, קובי רפואה שלמה. שוב חזר ובא אל הפועל, הכי הפועל שלא גדל בהפועל, מכן, מערר ומכבד את הישות האדומה האליסטופית. זה לא רק הכבוד שהוא נותן למשחק, לענף ולמועדון, זה מעבר: קובי רפואה נותן לאוהדים תבונה, שהוא אף פעם לא יוותר ותמיד ירצה להשיג יותר. זה לא רק בדיוק העניין, לא להתבטל ולהעיז. לא להתעקש על מה שלא הולך ולא נראה טוב ולחפש פתרונות קונקרטיים ולא שבלוניים, שחוזרים על עצמם עד רמת העלבון ומעבר לו (כנ"ל המשחק בנתניה), ולדעת להבחין מתי הסבלנות משתלמת.

מים רבים לא יכבו את האש שלנו - אבל לפעמים, רק לפעמים, זה גם עניין אחר שלא בהכרח קשור לאופי או לאותם דימויים. לפעמים זה בסך הכול עניין של מזל, השפיץ של הנעל או הסיבוב על החישוק, ובעיקר הבריאות של אדי גוטליב וג'קובן בראון. לי זה לא כל כך משנה, כי בכל מקרה אני אמשיך ללכת, אף פעם לא ויתרתי ואם יפלו - ארים מהקרשים. הדבר היחיד שהרצף הזה יכול למנף, זה אם נמשיך לבוא כמה שיותר. להפגין נוכחות ותמיכה, אהדה ואהבה ולהביא את הילדים שיראו קבוצה מנצחת - קודם כל ברצון. ומי שעוד לא חיידש או הצטרף לעמותת הפועל אוסישקין, בחיי שאני לא מבין למה אתם מחכים או מה אתם רוצים ואיך בדיוק נראה לכם שהמועדון יוכל לחזור לצמרת הקצרה של הכדור הכתום הזה שזורקים לחישוקים.

משפט לסיכום: ואת יחפה אדמה רועדת.★

